

Република Србија
ПРИВРЕДНИ АПЕЛАЦИОНИ СУД
7 Пж 2996/18
26.12.2018. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

ПРИВРЕДНИ АПЕЛАЦИОНИ СУД, у већу састављеном од судије Јасминке Обућине, као председника већа и судија Татјане Ђурице и Слободанке Виденовић, као чланова већа, у правној ствари тужиоца-противтуженог ПРОГРЕС АД Београд, ул. Змај Јовина бр. 8-10, кога заступа пуномоћник Жељко Симић, адвокат из Београда, ул. Кнегиње Зорке бр. 94/1, против туженог-противтужиоца BEASE СО ДОО Београд, ул. Нушићева бр. 27, кога заступа пуномоћник Ноел Ђуришић, адвокат из Београда, ул. Краљице Наталије бр. 42, ради дуга по тужби и ради утврђења ништавости и стицања без основа по противтужби, вредност предмета спора по тужби 566.882,82 динара, а по противтужби 965.613,00 динара, одлучујући о жалбама тужиоца-противтуженог и туженог-противтужиоца изјављеним против пресуде Привредног суда у Београду 18 П 183/15 од 04.12.2017. године, у седници већа одржаној 26.12.2018. године, донео је

ПРЕСУДУ

I ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба тужиоца-противтуженог и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Привредног суда у Београду 18 П 183/15 од 04.12.2017. године у ставу III изреке.

II ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба туженог-противтужиоца и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Привредног суда у Београду 18 П 183/15 од 04.12.2017. године у ставовима II, IV, V и VI изреке.

III ОДБИЈАЈУ СЕ као неосноване жалба тужиоца-противтуженог и жалба туженог-противтужиоца и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Привредног суда у Београду 18 П 183/15 од 04.12.2017. године у ставу VII изреке.

IV ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена жалба туженог-противтужиоца у односу на став I и III изреке пресуде Привредног суда у Београду 18 П 183/15 од 04.12.2017. године.

V ОДБИЈА СЕ захтев тужиоца-противтуженог за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Образложење

Пресудом Привредног суда у Београду 18 П 183/15 од 04.12.2017. године у ставу I изреке укинута је решење о извршењу Привредног суда у Београду 4 Ив 9333/14 од 27.11.2014. године у целости, у ставу II изреке делимично је усвојен тужбени захтев, па је обавезан тужени-противтужилац да исплати тужиоцу-противтуженом износ од 676.771,71 динара са законском затезном каматом почев од 24.10.2016. године до исплате, у ставу III изреке одбијен је тужбени захтев тужиоца-противтуженог у делу у коме је тражио да се обавезе тужени-противтужилац да му плати износ од 215.211,58

динара са законском затезном каматом почев од 26.10.2016. године до исплате, у ставу IV изреке одбијен је противтужбени захтев туженог-противтужиоца којим је тражио да се утврди да су ништави уговор о закупу пословног простора бр. 42 од 27.05.2013. године и уговор о закупу пословног простора бр. 53 од 25.07.2013. године, у ставу V изреке одбијен је противтужбени захтев туженог-противтужиоца којим је тражио да се обавезе тужилац-противтужени да му на име стицања без основа исплати износ од 956.613,00 динара са законском затезном каматом почев од 01.04.2014. године до исплате, у ставу VI изреке одбијен је евентуални противтужбени захтев туженог-противтужиоца којим је тражио да се обавезе тужилац-противтужени да му исплати износ од 483.000,00 динара на име накнаде материјалне штете са законском затезном каматом почев од 01.04.2014. године до исплате, док је у ставу VII изреке обавезан тужени-противтужилац да тужиоцу-противтуженом исплати трошкове парничног поступка у износу од 283.376,00 динара.

Благовременом и дозвољеном жалбом тужилац-противтужени побија пресуду у односу на став III и VII изреке, због погрешне примене материјалног права, па је у смислу жалбених навода предложио да другостепени суд преиначи првостепену пресуду у погледу побијаних ставова изреке пресуде.

Благовременом и дозвољеном жалбом тужени-противтужилац побија првостепену пресуду у целости из свих законом прописаних разлога, са предлогом да другостепени суд преиначи побијану пресуду или је укине и предмет вратити првостепеном суду на поновно суђење.

Испитујући правилност и законитост ожалбене пресуде у смислу одредбе члана 386. Закона о парничном поступку, Привредни апелациони суд налази да жалбе нису основане.

У поступку доношења ожалбене пресуде нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 1, 2, 3, 5, 7. и 9. Закона о парничном поступку, а на које другостепени суд пази по службеној дужности.

Тужени-противтужилац је неосновано у жалби указао на битну повреду одредбе парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 9. Закона о парничном поступку, наводима о непуноважности пуномоћја за заступање тужиоца, будући да се у списима предмета на страни 12/1 списка налази уредно пуномоћје за заступање потписано и печатом оверено од стране овлашћеног лица тужиоца-противтуженог.

Насупрот жалбеним наводима туженог-противтужиоца ожалбена пресуда, у делу у ком тужени има правни интерес да је побија, а то је део у ком није успео у спору односно у делу става II, IV, V, VI и VII није захваћена ни битном повредом одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 12. Закона о парничном поступку. У том делу пресуда нема недостатака због којих се не може испитати, њена изрека је разумљива, не противречи сама себи и разлозима исте, садржи разлоге о битним чињеницама, који нису у супротности са садржаном исправом у списима и изведеним доказима.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац-противтужени у својству закупадавца и тужени-противтужилац, у својству закупца, закључили су уговор о закупу пословног простора број 42 од 27.05.2013. године. Предмет уговора је издавање у закуп локала који се налази у приземљу пословне зграде „Палата Прогрес“ у Београду, ул. Змај Јовина бр. 8-10, укупне површине 19,41m², закупнина износи 17,5 €/m² месечно у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан плаћања, купац сноси трошкове електричне енергије и грађевинског земљишта према сразмерној површини локала и 4 €/m² за остале трошкове (вода, грејање/хлађење, изношење смећа и обезбеђења), закупнина и трошкови се плаћају до 10-ог у месецу, а на основу фактуре закупадавца, те је у члану 14 уговора наведено да уговор ступа на снагу даном добијања

сагласности Агенције за приватизацију Републике Србије. Решењем Агенције за приватизацију од 24.01.2013. године дата је сагласност тужиоцу-противтуженом за давање у закуп пословног простора-локала површине 19,41m², у склопу Палате Прогрес у Београду, ул. Змај Јовина бр. 8-10.

Тужилац-противтужени, у својству закупадавца и тужени-противтужилац, у својству закупца, закључили су и уговор о закупу пословног простора број 53 од 25.07.2013. године. Предмет уговора је издавање у закуп локала који се налази у приземљу пословне зграде „Палата Прогрес“ у Београду, ул. Змај Јовина бр. 8-10, укупне површине 14,90m², закупнина износи 17,5 €/m² месечно у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан плаћања, купац сноси трошкове електричне енергије и грађевинског земљишта према сразмерној површини локала и 4 €/m² за остале трошкове (вода, грејање/хлађење, изношење смећа и обезбеђења), закупнина и трошкови се плаћају до 10-ог у месецу, а на основу фактуре закупадавца, те је у члану 14 уговора наведено да уговор ступа на снагу 01.08.2013. године, а након добијене сагласности Агенције за приватизацију Републике Србије бр. 316-2307-ЗДС/04 од 23.07.2013. године. Решењем Агенције за приватизацију од 18.07.2013. године дата је сагласност тужиоцу-противтуженом за давање у закуп пословног простора-локала површине 14,90m², у склопу Палате Прогрес у Београду, ул. Змај Јовина бр. 8-10.

Тужилац-противтужени је фактурисао туженом-противтужиоцу закуп за оба локала и извршио префактурисање трошкова по наведеним уговорима и то по уговору о закупу од 27.05.2013. године за период март 2014-август 2014. године и по уговору о закупу од 25.07.2013. године за период септембар 2013-август 2014. године. Како тужени није платио тужилац је поднео предлог за извршење.

Дописом од 31.07.2013. године тужилац-противтужени је дао сагласност туженом-противтужиоцу за коришћење простора испред пословне зграде тужиоца-противтуженог у ул. Змај Јовина бр. 8-10, ради постављања летње баште од 01.08.2013. године до краја летње сезоне 2013. године, са важењем сагласности до краја летње сезоне 2013. године. Дописом од 28.04.2014. године тужилац-противтужени је дао сагласност туженом-противтужиоцу за коришћење простора испред пословне зграде тужиоца-противтуженог у ул. Змај Јовина бр. 8-10, ради постављања витрине за сладолед и точилице за сладолед на површини од 13,68m², у свему према службеној белешци Управе Градске општине Стари Град Одељење за комуналне послове и комуналну инспекцију број 353-352/14 од 09.04.2014. године којом се потврђује слободан простор за који је тражена сагласност.

Решењима Управе Градске општине Стари Град Одељење за комуналне послове и комуналну инспекцију од 01.08.2013, 13.08.2013. и 16.08.2013. године одбијен је захтев туженог-противтужиоца за издавање одобрења за привремено заузеће јавне површине постављањем баште угоститељског објекта отвореног типа испред угоститељског објекта тужиоца-противтуженог у ул. Змај Јовина бр. 8-10, као неоснован.

Првостепени суд је даље утврдио на основу налаза и мишљења те изјашњења вештака економско-финансијске струке да је тужени-противтужилац по уговорима о закупу бр. 42 и бр. 53 на име закупа предметних локала укупно уплатио износ од 750.304,62 динара, а на име трошкова укупно 215.308,645 динара, те да главни дуг туженог-противтужиоца по уговору о закупу бр. 42 износи 389.207,77 динара, док главни дуг по уговору о закупу бр. 53 износи 287.563,94 динара.

На основу овако утврђеног чињеничног стања првостепени суд је нашао да нису испуњени услови за ништавост предметних уговора о закупу у смислу члана 103. Закона о облигационим односима, па је противтужбени захтев у овом делу одбио као неоснован, из ког разлога је донео одлуку као у ставу IV изреке побијане пресуде. Како је првостепени суд закључио да су предметни уговори о закупу пуноважни, то је нашао да је неоснован и противтужбени захтев за исплату износа од 965.613,27 динара који је

тужени-противтужилац платио тужиоцу-противтуженом на име закупа и трошкова, јер овај износ није наплаћен без основа, већ по пуноважном правном основу, због чега нису испуњени услови из члана 210. Закона о облигационим односима, па је противтужбени захтев и у овом делу одбио као неоснован, из ког разлога је донео одлуку као у ставу V изреке побијане пресуде. Првостепени суд је одбио и евентуални противтужбени захтев којим је тужени-противтужилац тражио да му тужилац-противтужени исплати износ од 483.000,00 динара на име накнаде материјалне штете због превисоко плаћених закупнина по оба уговора, из разлога што су тужилац-противтужени и тужени-противтужилац постигли сагласност око битних елемената уговора па је тужени-противтужилац био упознат шта је предмет уговора, плаћао је закупнину у висини одређеној уговорима, те из разлога што тржишна вредност предметних локала није од утицаја у ситуацији када су уговорне стране одредиле цену закупнине, при чему је првостепени суд имао у виду да тужени-противтужилац није тражио поништај уговора због прекомерног оштећења у складу са чланом 139. Закона о облигационим односима, из ког разлога је донео одлуку као у ставу VI изреке побијане пресуде.

С друге стране, првостепени суд је основу налаза и мишљења и изјашњења вештака тужиоцу-противтуженом на име закупнине и пратећих трошкова досудио укупан износ од 676.771,71 динара са законском затезном каматом почев од 26.10.2016. године, као дана израде налаза вештака, па је одлучио као у ставу II изреке, док је у складу са чланом 279. став 3. Закона о облигационим односима одбио захтев тужиоца-противтуженог да му тужени-противтужилац на име углавничене камате обрачунате од доспелости рачуна до дана израде налаза вештака, исплати износ од 215.217,58 динара са законском затезном каматом почев од 26.10.2016. године до исплате, па је донео одлуку као у ставу III изреке пресуде.

Најпре, неосновани су жалбени наводи туженог-противтужиоца којим указује на недостатак активне легитимације на страни тужиоца-противтуженог, јер сама чињеница што је тужилац-противтужени у моменту закључења предметних уговора о закупу био у поступку реструктурирања, не представља препреку да предметне уговоре у својству закуподавца закључи, тим пре што је за закључење уговора дата сагласност Агенције за приватизацију у складу са чланом 11. Уредбе о поступку и начину реструктурирања субјекта приватизације. Такође, насупрот жалбеним наводима туженог-противтужиоца, покретање претходног стечајног поступка нема утицаја на покретање парничног поступка и то не представља процесну сметњу за ток и закључење главне расправе и доношење пресуде.

У том смислу, неосновани су жалбени наводи туженог-противтужиоца да уговор о закупу бр. 42 од 27.05.2013. године није пуноважан, с обзиром да је сагласност Агенције за приватизацију накнадно прибављена, из разлога што из решења Агенције за приватизацију од 24.01.2013. године са стране 93 списка произилази да је још у јануару 2013. године дата сагласност тужиоцу-противтуженом за давање у закуп пословног простора-локала површине 19,41m², у склопу Палате Прогрес у Београду, ул. Змај Јовина бр. 8-10, која се односи на уговор бр. 42 од 27.05.2013. године. С тим у вези, насупрот жалбеним наводима туженог-противтужиоца, суд јесте прочитао у доказном поступку оба решења о сагласности Агенције за приватизацију, па је на правилан начин у смислу члана 8. Закона о парничном поступку утврдио чињеницу да је за оба уговора о закупу дата сагласност Агенције за приватизацију. Стога је првостепени суд правилно утврдио, дајући јасне и довољне разлоге, те правилно примењујући материјално право, да нису испуњени услови за ништавост предметних уговора о закупу из члана 103. Закона о облигационим односима, будући да су за оба уговора дате сагласности Агенције за приватизацију.

Жалбени наводи туженог-противтужиоца да му предметни локали нису предати у

државину супротни су стању у спису. Ови наводи су супротни чињеничном утврђењу првостепеног суда према ком утврђењу тужени јесте био у поседу предметних локала које је узео у закуп. У конкретном случају ради се о парницу о спору мале вредности сагласно одредбе чл. 487 ст. 1 Закона о парничном поступку. Сагласно императивној одредби чл. 479 Закона о парничном поступку пресуда или решење којим се окончава поступак у спору мале вредности може се побијати само због апсолутно битних повреда поступка и због погрешне примене материјалног права. Следом реченог пресуда се не може побијати због погрешно или непотпуно утврђеног чињеничног стања или због релативно битних повреда поступка. У том смислу и указивање на погрешну оцену доказа од стране првостепеног суда представља недозвољени жалбени разлог јер се истим указује на релативно битне повреде из чл. 374 ст. 1 а у вези чл. 8 Закона о парничном поступку. Дакле, према чињеничном утврђењу тужени је био у поседу закупљених локала.

Сем наведеног, у самој жалби тужени-противтужилац наводи да није ни желео да уђе у посед предметних локала све док му тужилац не да коначну и искључиву сагласност за коришћење баште из чега произилази, па и да су ти наводи тачни, да обзиром да таква сагласност није била одложни услов уговора, одбијањем да уђе у посед тужени пада у поверилачку доцњу али се не ослобађа своје обавезе. Притом, како правилно образлаже првостепени суд, у смислу чл. 53 Закона о облигационим односима, побуде из којих је тужени закључио уговоре о закупу не утичу на њихову пуноважност будући да није било недопуштених побуда ни код једне уговорне стране.

Другостепени суд је жалбене наводе туженог-противтужиоца који се тичу несавесности тужиоца-противтуженог, закључења предметних уговора под одложним условом у циљу коришћења баште испред закупљених локала, неутврђивања чињенице када се тужени-противтужилац иселио из локала, те превисоко опредељених закупнина, оценио као неосноване, будући да је првостепени суд дајући јасне разлоге правилно закључио да је тужени-противтужилац закључењем оба уговора о закупу прихватио шта је предмет закупа, а то су два локала која се налазе у приземљу пословне зграде „Палата Прогрес“ у Београду, ул. Змај Јовина бр. 8-10, укупне површине 19,41m² и 14,90m², да је прихватио и висину закупнине, коју је уосталом у одређеном периоду и плаћао, не истичући никакве примедбе на висину исте, при чему треба имати у виду да се тужилац-противтужени ниједном одредбом из предметних уговора није обавезао да ће омогућити туженом-противтужиоцу да користи и простор испред локала. Стога је првостепени суд правилно поступио када је одбио противтужбени захтев туженог-противтужиоца да му тужилац-противтужени исплати износ од 965.613,27 динара на име плаћене закупнине и трошкова по уговорима, јер овај износ није плаћен без основа, већ по пуноважном правном основу, па како је суд правилно закључио да нису испуњени услови из члана 210. Закона о облигационим односима, то је донео и правилну одлуку да у овом делу противтужбени захтев одбије. Такође, првостепени суд је правилно поступио када је одбио евентуални противтужбени захтев туженог-противтужиоца да му тужилац-противтужени исплати износ од 483.000,00 динара на име накнаде материјалне штете због превисоко плаћених закупнина, будући да је, како је наведено, тужилац-противтужени наплаћивао закупнину туженом-противтужиоцу онако како је уговорена, без истицања примедби на висину истих, па у смислу члана 154. став 1. Закона о облигационим односима наплатом уговорене закупнине и трошкова тужилац-противтужени није нанео туженом-противтужиоцу никакву штету. У том смислу, неосновани су жалбени наводи туженог-противтужиоца да приложени налаз и мишљење вештака АА није цењен од стране првостепеног суда, будући да, како је првостепени суд правилно образложио, евентуално нижа тржишна вредност предметних локала која би проузроковала и нижу закупнину, није од утицаја у конкретној ситуацији из разлога што

су пуноважно закљученим уговорима тужилац-противтужени и тужени-противтужилац одредили висину закупнине. Стога није учињена повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 7. Закона о парничном поступку, с обзиром да је туженом-противтужиоцу свакако била дата могућност да расправља о питању ниже закупнине, што је и чинио током поступка. Имајући у виду претходно изнето, на основу члана 390. Закона о парничном поступку, другостепени суд је одлуком као у ставу II изреке другостепене пресуде потврдио првостепену пресуду у ставовима IV, V и VI.

Нетачан је жалбени навод туженог противтужиоца да је првостепени суд у уводу пресуде као вредност спора означио износ од 882,82 динара јер је као вредност спора по тужби означен износ од 566.882,82 динара. Са друге стране без утицаја на правилност одлуке је то што је вредност спора по тужби, након преиначења углавничењем камате, била 892.483,29 динара будући да у овом случају погрешно означање вредности спора представља релативно битну повреду на коју се у жалби против пресуде о спору мале вредности не може указивати.

Из напред датог образложења другостепени суд није узео у разматрање жалбене наводе туженог-противтужиоца који се тичу погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања.

Другостепени суд је одбацио жалбу туженог-противтужиоца као недозвољену у односу на став I и III побијане пресуде, с обзиром да тужени-противтужилац нема правни интерес да овај део пресуде, којим је успео у спору, побија, па је на основу одредбе члана 378. став 3. Закона о парничном поступку донета одлука као у ставу IV изреке другостепене одлуке.

С друге стране из свега наведеног произилази да је на утврђено чињенично стање правилно првостепени суд применио материјално право садржано у члану 262. став 1, 567. став 1. 583. став 1 Закона о облигационим односима, када је тужиоцу-противтуженом досудио износ од 676.771,71 динара на име неплаћене закупнине и пратећих трошкова са каматом од дана вештачења. Наиме, према чињеничном утврђењу првостепеног суда тужени-противтужилац је примио фактуре, закупнину и префактурисане трошкове у утуженом износу није платио нити је отказао уговор. Стога је другостепени суд применом одредбе чл. 390 Закона о парничном поступку потврдио и одлуку из става другог првостепене одлуке.

Ценећи жалбу тужиоца – противтуженог другостепени суд налази да жалба није основана мада су жалбени наводи овог жалиоца тачни. Тачно указује тужилац као жалилац да је у одбијајућем делу тужбеног захтева побијана одлука, делом, супротна одредбама материјалног права. Наиме, одредбом чл. 277 Закона о облигационим односима одређено је да дужник који задоцни са испуњењем новчане обавезе дугује, поред главнице, и затезну камату по стопи утврђеној савезним законом а одредбом чл. 279 ст. 3 Закона о облигационим односима је прописано да на повремена доспела новчана давања тече затезна камата од дана када је суду поднесен захтев за њихову исплату. То даље значи да би на потраживање закупнине као повремених давања тужиоцу припадала затезна камата од дана утужења, а не од дана фактурисања како је он захтевао, све у смислу чл. 279 Закона о облигационим односима. На потраживање префактурисаних трошкова, будући да је утврђено да су рачуни туженом уредно уручени, тужиоцу би припадала камата од дана доспелости рачуна који се односе на исте трошкове.

То даље значи да је код чињенице да је тужилац тражио главни дуг и затезну камату обрачунату у апсолутном износу од дана доспелости рачуна, у првостепеном поступку ваљало утврдити колико износи камата на закупнину обрачуната од дана утужења а колико камата на префактурисане трошкове од доспелости. Ова чињеница није утврђена већ је првостепени суд утврдио колико износи камата на дуговања

протекла из сваког уговора појединачно без да је направљена разлика да ли се ради о повременим потраживању на име закупнине или не. Тужилац није имао примедбе на овакав обрачун вештака па је и тужбени захтев тако определио.

Примена правила о споровима мале вредности, релевантна је и у првостепеном и у другостепеном поступку. Правила посебне главе Закона о парничном поступку која уређује поступак о споровима мале вредности су рестриктивна у поређењу са општим одредбама и у погледу жалбених разлога. У жалби против пресуде донете у спору мале вредности се не могу истицати сви жалбени разлози из члана 373. закона, већ се пресуда може побијати само због апсолутно битних повреда поступка из члана 374. став 2. Закона о парничном поступку и због погрешне примене материјалног права. То подразумева да другостепени суд нема овлашћења да испитује да ли је чињенично стање утврђено правилно и да ли су утврђене све чињенице битне за пресуђење. Нема ни овлашћење да пресуду укине ако је због погрешне примене материјалног права непотпуно утврђено чињенично стање. Не може испитивати ни да ли су учињене оне апсолутно битне повреде поступка које не испитује по службеној дужности, ако се на њих жалбом странке не указује, што је нарочито изражено ограничење у односу на недостатке образложења првостепене одлуке донете у спору мале вредности. Стога у конкретном случају када се сам тужилац не позива на повреду из одредбе чл. 374 ст. 2 тач. 12 Закона о парничном поступку, а на коју се не пази по службеној дужности, другостепени суд осим што није могао укинути одлуку због непотпуно утврђеног чињеничног стања није могао интервенисати ни због недостатака у образложењу одлуке којом је одбијен делимично тужбени захтев, јер се на ту повреду сам тужилац не позива. Другостепени суд нема овлашћења да по жалби туженог којом он може дозвољено побијати одлуку само у делу у ком није успео (а то није део одбијајућег дела тужбеног захтева) укине пресуду на његову штету.

Стога је и у овом делу одлука потврђена па је првостепени суд применом одредбе чл. 390 Закона о парничном поступку одлучио као у првом ставу.

Правилна је одлука о трошковима поступка донета правилном применом одредби члана 153, 154. и 163. Закона о парничном поступку. Неосновани су жалбени наводи тужиоца-противтуженог да му нису признати трошкови поступка с обзиром на вредност спора од 892.484,29 динара која је опредељена преиначеном тужбом, из разлога што је тужилац успео у спору само у погледу износа од 676.771,71 динара, па је правилно примењујући одредбу члана 153. став 1. Закона о парничном поступку, првостепени суд правилно донео одлуку о трошковима првостепеног поступка.

Одлуку као у ставу VI изреке пресуде другостепени суд је донео у смислу одредбе 153, а у вези са чланом 165. став 1. Закона о парничном поступку, имајући у виду да тужилац-противтужени, који је опредељено захтевао трошкове овог поступка, није успео у жалбеном поступку.

ТБ/СР

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА – СУДИЈА

Јасминка Обућина с.р.

За тачност отправка